

Yelkovan

– Aldebaran · 23 Haziran 2020

yelkovanı dizimde kırıp zamanın
yerçekimi ve denge kavramlarının
soluk borusunu söküp alarak mekanın
tam ortasında dikiliyorum
ki bu dikilmek yükseklik kazandıran cinsten değil
evreni etrafımda döndüren bir varlık hali
yaşamıma tat verecek o garnitürün inşasında
kuru ve kahve rengi dikenler aşeriyorum
bitmeyen bir tutkuyla
korkularımı bir avucuma toplayıp
tüm kas liflerimi parçalayana dek sıkıyorum
çıkansa birkaç dama ürkeklik
o da kana kana
asıl anlamı verecek olanı ararken
birkaç gezegen geliyor elime
bir baharatlıklar gibi
bir iki sallayıp savuruyorum onları da
gözlerimi açtığımda
dizlerimin üzerine çökertilmiş
ellerim bağlanmış vaziyetteyim
tek düşüncem görebilecek miyim gökyüzünü
başım gövdemden ayrılıp düşerken
ve sunulsaydı bir tahmin hakkı
suçumu bilmek adına, derdim
zihnim; uçuruma sürülen bir atın
parçalanırcasına çalışan toynakları gibidir
sona götüren
sonunu bilmeyen
yelkovanı özümde eritip zamanın
derin bir nefes alıp dengenin
gözlerimi her kapattığımda kaosun
infazına müşkülüm var